DOMSTOLENS BESLUT (sjätte avdelningen)
den 26 oktober 1995 *

I de förenade målen C-199/94 P och C-200/94 P,

Pesquería Vasco-Montañesa, SA (Pevasa), bolag bildat enligt spansk rätt, Bermeo (Spanien), företrätt av Maria Iciar Angulo Fuertes, advokat i Biscaya, med delgivningsadress hos advokatbyrån Ernst Arendt, 8—10, Rue Mathias Hardt, Luxemburg,

och

Compañía Internacional de Pesca y Derivados, SA (Inpesca), bolag bildat enligt spansk rätt, Bermeo (Spanien), företrätt av Maria Iciar Angulo Fuertes, advokat i Biscaya, med delgivningsadress hos advokatbyrån Ernst Arendt, 8—10, Rue Mathias Hardt, Luxemburg,

klagande,

angående två överklaganden av ett beslut meddelat den 28 april 1994 av förstainstansrätten (andra avdelningen) i de förenade målen T-452/93 och T-453/93, Pevasa och Inpesca mot kommissionen (Rec. s. II-229), i vilka det för det första förs talan om ogiltigförklaring av detta beslut, för det andra ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 18 december 1990 och den 8 november 1991, genom vilka klagandenas ansökningar om finansiellt stöd enligt rådets förordning (EEG)

* Rättegångsspråk: spanska.

nr 4028/86 av den 18 december 1986 om gemenskapens åtgärder för strukturella förbättringar och anpassningar inom sektorerna fiske och vattenbruk (EGT nr L 376, s. 7) har avslagits, för det tredje att kommissionen skall åläggas att vidta nödvändiga åtgärder för att bevilja klagandena det nämnda finansiella stödet och, för det fjärde, att kommissionen skall förpliktas att utge skadestånd för den skada som dess beteende förorsakat,

i vilket den andra parten är

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Francisco José Santaolalla Gadea, juridisk chefrådgivare, och José Luis Iglesias Buhigues, juridisk rådgivare, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg hos Carlos Gómez de la Cruz, rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg,

meddelar

DOMSTOLEN (sjätte avdelningen)

sammansatt av C.N. Kakouris, avdelningsordförande, samt G. Hirsch, G.F. Mancini (referent), F.A. Schockweiler och P.J.G. Kapteyn, domare,

generaladvokat: C.O. Lenz,
justitiesekreterare: R. Grass,

efter att ha hört generaladvokaten,

följande

Beslut

1 Genom ansökningar ingivna den 8 juli 1994 har Pesquería Vasco-Montañesa, SA (nedan kallat "Pevasa") och Compañía Internacional de Pesca y Derivados, SA (nedan kallat "Inpesca") överklagat förstainstansrättens beslut av den 28 april 1994, Pevasa och Inpesca mot kommissionen (T-452/93 och T-453/93, Rec. s. II-229), i vilket förstainstansrätten har avvisat deras talan och förpliktat dem att ersätta rättegångskostnaderna. Pevasa och Inpesca har även begärt att domstolen skall ogiltigförklara kommissionens beslut av den 18 december 1990 och den 8 november 1991, i vilka klagandenas begäran om finansiellt stöd enligt rådets förordning (EEG) nr 4028/86 av den 18 december 1986 om gemenskapens åtgärder för strukturella förbättringar och anpassningar inom sektorerna fiske och vattenbruk (EGT nr L 376, s. 7, nedan kallad "förordning nr 4028/86") har avslagits, att kommissionen skall åläggas att vidta nödvändiga åtgärder för att bevilja klagandena det nämnda finansiella stödet och att kommissionen skall förpliktas att utge skadestånd för den skada som dess beteende förorsakat.

2 Enligt artikel 6.1 i förordning nr 4028/86 kan kommissionen bevilja finansiellt gemenskapsstöd till projekt för materiella investeringar i köp eller byggen av nya fiskefartyg. I artikel 35.1 a i den nämnda förordningen föreskrivs att kommissionen två gånger om året fattar beslut om ansökningar om sådant stöd, "det första beslutet fattas senast den 30 april om ansökningar som ingivits senast den 31 oktober föregående år, och det andra beslutet fattas senast den 31 oktober om ansökningar som ingivits senast den 31 mars samma år". Enligt artikel 37.1 kan ansökningar om stöd som inte har kunnat bifallas på grund av otillräckliga finansiella medel högst en gång överföras till följande budgetår.

3 Det framgår av det ifrågasatta beslutet att kommissionen den 29 juni 1989 från Inpesca erhöll en begäran om finansiellt stöd för byggande av ett tonfiskefartyg med frysanläggning. Den 31 oktober 1989 inkom en motsvarande begäran från Pevasa till kommissionen.

4 Den 18 december 1990 översände kommissionen en identisk skrivelse till Inpesca och Pevasa där de underrättades om att deras projekt inte kunde erhålla finansiellt stöd, eftersom de tillgängliga budgetmedlen för finansieringen av projekten för år 1990 var otillräckliga.

5 Kommissionen har erkänt att dess beslut rörande klagandenas ansökningar borde ha fattats senast den 30 april 1990. Den har förklarat att den i april 1990 var tvungen att skjuta upp beviljandet av nya stöd på grund av att vissa medlemsstater inte hade översänt alla nödvändiga upplysningar för att behandla de inkomna ansökningarna till den. Den har även anfört att klagandenas ansökningar i enlighet med artikel 37.1 i förordning nr 4028/86 automatiskt överfördes till budgetåret 1991.

6 Kommissionen beslutade i april 1991 att inte längre bevilja gemenskapsstöd för byggande av fiskefartyg. Genom ett meddelande i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* av den 20 juni 1991 (EGT nr C 160, s. 3) kungjorde den emellertid att alla byggnationsprojekt skulle tas upp till ny prövning inom ramen för förberedandet av kommissionens beslut under den andra halvan av budgetåret 1991.

7 Den 8 november 1991 översände kommissionen en identisk skrivelse till klagandena där de underrättades om att deras projekt inte kunde erhålla finansiellt stöd, eftersom tillgängliga budgetmedel för finansieringen av projekten för år 1991 var otillräckliga.

8 Genom skrivelse av den 7 januari 1992 anmodade Pevasa kommissionen att meddela huruvida bolagets begäran om stöd överförts till budgetåret 1992 och för det fall att ansökan slutgiltigt avslogs underrätta Pevasa om motiven för detta beslut. Inpesca översände en identisk skrivelse till kommissionen den 27 januari 1992.

9 Eftersom de inte fick något svar på sina skrivelser anmodade de, genom skrivelse av den 18 mars respektive den 31 mars 1992, kommissionen att vidta åtgärder i enlighet med artikel 175 i EEG-fördraget.

10 Genom skrivelser av den 18 maj 1992, som klagandena mottog den 25 maj 1992, underrättade kommissionen dem om att skrivelserna av den 18 december 1990 och den 8 november 1991 utgjorde underrättelser om motiverade beslut i enlighet med bestämmelserna i artikel 35 i förordning nr 4028/86.

11 Genom skrivelser av den 21 maj 1992 angav kommissionen för det första att enligt artikel 37.1 i samma förordning kan ansökningar om stöd som inte har kunnat bifallas på grund av otillräckliga finansiella medel högst en gång överföras till följande budgetår. Den gjorde för det andra gällande att listan med de projekt som erhållit gemenskapsstöd var tillgänglig på begäran och att de berörda kunde under-

söka beslutet och i förekommande fall begära att domstolen skulle pröva om kommissionens beslut om att främst ge gemenskapsstöd till däri uppräknade projekt var lagligt.

12 Den 30 juli 1992 väckte klagandena en på artiklarna 173, 174, 176, 178 och 215 andra stycket i EEG-fördraget grundad talan för att förstainstansrätten skulle ogiltigförklara de beslut som framgår av kommissionens skrivelser av den 18 december 1990 och den 8 november 1991, ålägga kommissionen att vidta nödvändiga åtgärder för att bevilja dem det finansiella gemenskapsstöd som de hade ansökt om samt erkänna deras rätt till skadestånd för den skada som de ifrågasatta besluten förorsakat.

13 Förstainstansrätten meddelade den 28 april 1994 ett beslut i vilket talan i målet avvisades. Den ansåg särskilt att talan i målet i den mån de avsåg yrkanden om ogiltigförklaring hade framställts långt efter utgången av den tidsfrist om två månader som föreskrivs i artikel 173 i fördraget, med tillägg av tio dagar med hänsyn till avståndet. Den fann att yrkandena om att förstainstansrätten skulle ålägga kommissionen att vidta nödvändiga åtgärder för att bevilja bolagen det finansiella gemenskapsstöd som de hade ansökt om låg utanför gemenskapens domstolars behörighet inom ramen för en ogiltighetstalan. Den ansåg att yrkandena om skadestånd, såsom de framställts i stämningsansökningarna, för att som skadestånd få ränta på det begärda stödet, inte var självständiga, utan var underordnade begäran om att förstainstansrätten skulle erkänna deras rätt till finansiellt stöd samt att, då denna begäran inte kunde upptas till prövning, inte heller skadeståndsyrkandena kunde prövas. De skadeståndsyrkanden som hade framförts i replikerna utgjorde enligt förstainstansrätten nya grunder, vilka inte kunde tillåtas enligt artikel 48.2 i rättegångsreglerna.

14 Till stöd för yrkandena om ogiltigförklaring av beslutet av den 28 april 1994 har Pevasa och Inpesca i huvudsak åberopat tre grunder rörande vart och ett av de yrkanden som framställts i första instans och som förstainstansrätten avvisat. I sin svarsinlaga har kommissionen yrkat att överklagandet skall ogillas.

15 Enligt artikel 119 i rättegångsreglerna kan domstolen, om det är uppenbart att överklagandet inte kan upptas till prövning eller är uppenbart ogrundat, vid varje tidpunkt avvisa eller ogilla överklagandet genom motiverat beslut.

Den första grunden

16 Vad avser yrkandena om ogiltigförklaring av kommissionens beslut har klagandena gjort gällande att förstainstansrätten överträtt artikel 173 i fördraget genom att anse att skrivelserna av den 8 november 1991 var precisa och otvetydiga, att de utgjorde rättsakter med slutgiltig rättslig verkan för klagandena, att de innebar en korrekt delgivning av de beslut som de innehöll och att tidsfristerna för att väcka talan började löpa när klagandena fick del av dem. Enligt klagandena har kommissionens beteende varit oklart och väckt rimliga tvivel hos dem samt inneburit en överträdelse av principerna om rättssäkerhet och god tro. Skrivelserna av den 8 november 1991 var vidare formulerade på samma sätt som de av den 18 december 1990 trots att kommissionen tilldelade dem annan rättslig verkan. De sistnämnda innehöll en överföring av ansökningarna om finansiellt stöd till följande budgetår, medan de förstnämnda innebar att ansökningarna slutgiltigt avslogs. Dessutom är det allmänt känt att kommissionen inte följde bestämmelserna i artikel 37.1 i förordning nr 4028/86 i vilken föreskrevs att ansökningar om finansiellt stöd endast kunde överföras en gång, såsom revisionsrätten angett i sin årsrapport för budgetåret 1990 (EGT nr C 324, 13.12.1991, s. 1, s. 93). Att kommissionens beteende var tvetydigt bekräftas också av omständigheten att den inte hade svarat på önskemålen om förtydliganden av den 7 och den 27 januari 1992 innan klagandena enligt artikel 175 i

fördraget anmodade den att vidta åtgärder. Kommissionens inställning hade således inte kommit till klart och säkert uttryck förrän genom skrivelserna av den 18 maj 1992, som delgavs den 25 maj 1992, vilket är det datum som skall användas som utgångspunkt vid beräkningen av den tidsfrist för att väcka talan som föreskrivs i artikel 173.

17 Det skall för det första konstateras att det i skrivelserna av den 8 november 1991 klart och otvetydigt anges att ansökningarna om finansiellt stöd hade avslagits på grund av otillräckliga budgetmedel. Såsom förstainstansrätten med rätta har anmärkt beror den slutgiltiga karaktären på avslagen, vilka fullföljde motsvarande beslut av den 18 december 1990, på artikel 37.1 i förordning nr 4028/86, i vilken endast en överföring tillåts, och inte på kommissionens beslut. Av detta följer för det första att kommissionen inte var skyldig att precisera de rättsliga följderna av det andra avslaget och för det andra att den omständigheten att skrivelserna av den 8 november 1991 var formulerade på motsvarande sätt som de av den 18 december 1990 saknar relevans.

18 För det andra är det så att även om man anser att det är klarlagt att kommissionen överträtt artikel 37.1 vid behandlingen av andra ansökningar, kan klagandena ändå inte grunda sig på sådana olagligheter för att hävda att de rättsliga följderna av avslaget i skrivelserna av den 8 november 1991 var osäkra.

19 För det tredje är den omständigheten att kommissionen inte snabbt besvarat klagandenas begäran om förtydliganden, hur beklaglig denna omständighet än må vara, inte av sådan art att den förändrar att de omtvistade besluten är slutgiltiga.

20 Det är följaktligen med rätta som förstainstansrätten funnit att skrivelserna av den 8 november 1991 utgjorde rättsakter med rättslig verkan gentemot klagandena, att de innebar en korrekt delgivning av de beslut som de innehöll och att de tidsfrister för att väcka talan som föreskrivs i artikel 173 följaktligen började löpa när klagandena fick del av dem. På samma sätt har förstainstansrätten, av samma anledning, med rätta funnit att samma sak gällde för skrivelserna av den 18 maj 1990.

21 Av detta följer att den första grunden skall förkastas.

Den andra grunden

22 Vad avser yrkandena att förstainstansrätten skulle förklara de omtvistade besluten ogiltiga och utan verkan och ålägga kommissionen att vidta nödvändiga åtgärder för att bevilja de begärda stöden, har klagandena hävdat att förstainstansrätten överträtt artiklarna 174 och 176 i fördraget genom att den med orätt har lagt samman yrkanden från klagandena som inte hörde samman och som var grundade på dessa två artiklar. För det första framgår det av artikel 174 att om förstainstansrätten hade bifallit klagandenas yrkande, så skulle förstainstansrättens beslut ha inneburit att de ifrågasatta rättsakterna ogiltigförklarades, vilket klagandena hade begärt genom den första av de nämnda ansökningarna. För det andra framgår det av artikel 176 att den institution vars rättsakt har ogiltigförklarats skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa domen. Således gick inte den andra av de nämnda ansökningarna utanför den behörighet som gemenskapernas domstolar har enligt fördraget.

23 För det första sammanflyter de yrkanden som klagandena anförde inför första instans, i den mån de syftade till att förstainstansrätten skulle ogiltigförklara de omtvistade besluten, med de yrkanden om ogiltigförklaring som förstainstansrätten har avvisat.

24 För det andra är det så att i den mån som de nämnda yrkandena syftade till att förstainstansrätten skulle ålägga kommissionen att vidta vissa åtgärder, framgår det av domstolens fasta rättspraxis (se senast dom av den 5 juli 1995, parlamentet mot rådet, C-21/94, REG s. I-1827, punkt 33) att domstolen inom ramen för en granskning av lagenligheten av en rättsakt med stöd av artikel 173 i fördraget inte är behörig att besluta om ett sådant åläggande ens om åtgärderna rör verkställandet av dess domar.

25 Den andra grunden skall således även den förkastas.

Den tredje grunden

26 Vad avser yrkandena om skadestånd för den skada som klagandena påstår sig ha lidit, har dessa gjort gällande att förstainstansrätten har överträtt artiklarna 176, 178 och 215 genom en ofullständig, partisk och överdrivet formalistisk tolkning av den begäran som formulerats i ansökan. Denna rörde såväl utbetalning av det finansiella stödet i form av skadestånd som dröjsmålsränta. I detta sammanhang var skadeståndsyrkandet grundat på artiklarna 176, 178 och 215 och var självständigt och avskilt från yrkandet om ogiltigförklaring.

27 Även om man skulle anta att klagandenas yrkanden i stämningsansökningarna till förstainstansrätten avsåg såväl skadestånd som rätten att erhålla dröjsmålsränta, har domstolen vid upprepade tillfällen slagit fast (se särskilt domar av den 12 november 1981, Birke mot kommissionen och rådet, 543/79, Rec. s. 2669, punkt 28, och Bruckner mot kommissionen och rådet, 799/79, Rec. s. 2697, punkt 19) att även

om en part kan väcka skadeståndstalan utan att härvid till följd av gällande bestämmelser vara tvungen att yrka ogiltigförklaring av den rättsstridiga rättsakten som förorsakat skadan, kan han dock inte på detta sätt undgå avvisning av en talan som rör samma rättsstridiga förhållande och samma ekonomiska resultat.

28 I det aktuella fallet syftar de yrkanden som påstås avse skadestånd just till att erhålla samma belopp som det gemenskapsstöd som skulle ha utbetalats om kommissionen hade bifallit klagandenas ansökningar jämte dröjsmålsränta och de är grundade på samma ogiltighetsgrunder som framförts i yrkandena om ogiltigförklaring. Mot denna bakgrund är det uppenbart att ett sådant skadeståndsyrkande syftar till att kringgå den tidsfrist för att väcka talan som föreskrivs i artikel 173 och utgör således ett missbruk av det förfarande som instiftats genom artikel 178 i fördraget.

29 Av det ovanstående följer att samtliga de grunder som klagandena har anfört till stöd för att förstainstansrättens beslut skall ogiltigförklaras uppenbarligen saknar grund. Eftersom klagandenas övriga yrkanden är avhängiga ogiltigförklaring av det nämnda beslutet, skall de inte prövas. Överklagandena skall således ogillas i enlighet med artikel 119 i rättegångsreglerna.

Rättegångskostnader

30 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om så har yrkats. Klagandena är tappande parter i målet och skall således ersätta rättegångskostnaderna.

På dessa grunder fattar

DOMSTOLEN (sjätte avdelningen)

följande beslut:

1) Överklagandena ogillas.

2) Klagandena förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

Luxemburg den 26 oktober 1995

R. Grass

Justitiesekreterare

C.N. Kakouris

Avdelningsordförande på sjätte avdelningen